

Hajnalcsillag

Én, Jézus, vagyok ama fényes és hajnali csillag. (Jel 22:16)

Bibliai folyóirat
2011/2.
június

Krisztus
menyasszonya

Keresztény
vallástétel

Házasság - egy
isteni hivatás

Tedd a dolgod!

Krisztus menyasszonya

David Clayton

Az Efézusbeliekhez írt levél 5. fejezetében találunk egy érdekes szakaszt, amely a házasságról szól. Pál bemutatja azt a lelki viszonyulást és odaadást, amelynek a házasságon belül természetesnek kellene lennie. E részlet azonban különösen érdekes, mert a férfi-nő kapcsolat alapján a Krisztus és egyháza közötti viszonyra vonatkozóan is mély és fontos tanítást ad.

„Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az ige által, hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgyszólván azon ne legyen szeplő, vagy sömörögzés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.” (Ef 5:25-27)

Az ige a házastársak szerelmét Krisztus és az egyház viszonyához hasonlítja. Az egyház tehát „Krisztus menyasszonya”.

„Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. És adatott annak, hogy felöltözzék ragyogó és tiszta gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei.” (Jel 19:7-8)

A Biblia a menyegző képét használja, hogy a Krisztus és egyháza közötti kapcsolat kiteljesedését ábrázolja. A házasság egy idő után ellaposodhat, mégis, a legtöbb házaspár emlékszik még arra az időszakra, amikor megismerkedtek, megszerették egymást, majd összeházasodtak: a legtöbb ember számára a legszebb, legbensőségesebb évek ezek; az egyik legfontosabb eseményeként éljük meg, s egész életünkben emlékszünk rá. Még ha a házasság kissé megfakul is, az első szerelmet soha nem feledjük.

A Szentírás hasonló kép segítségével ábrázolja Krisztus és az egyház kapcsolatát. Krisztus oly nagyon szerette az egyházat, hogy önmagát adta érte. Egy igazi férj az életét adná a feleségéért. Oltalmazza őt és mindent megtesz annak érdekében, hogy megóvja a bajoktól. Így tesz Krisztus is: Végső célja, hogy úgy állíthassa önmaga elé az egyházat a menyegző napján, mint egy makulátlan, tiszta és gyönyörű menyasszonyt, aki felöltötte ruháját és elkészítette magát vőlegénye számára. Ez a megváltási terv befejező aktusa.

Felette nagy titok

Mi a célja a Krisztussal való házasságnak és mit jelent mindez? Az Efézusi levélben így olvassuk:

„Annakokáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez de én a Krisztusról és az egyházzal szólok.” (Ef 5:31-32)

A Hajnalcsillag
kéthavonta megjelenő,
ingyenes bibliai folyóirat.

Megrendelhető:

3534 Miskolc
Tokaji Ferenc u. 74.

Telefon: 20/779-47-67

E-mail:

rendeles@hajnalcsillag.com

Internet cím:

<http://hajnalcsillag.com>

Szerkesztő: Sánta János

Fordítás és lektorálás:
Sánta János,
Baratiné Sipos Lilla

Borítóterv: Gond Rózsa

Nyomtatás: Gyulai Oszkár

Az egyesülés, az „*egy testté*” válás, amiről Pál beszél, szó szerint megtörténik a nászéjszakán. Ez nem olyan nagy titok, hiszen egy biológus is el tudja magyarázni, pontosan hogyan zajlik mindez, és hogyan fogan meg a gyermek. Pál azonban itt elsősorban Krisztusra és az egyházra utal. A „*felette nagy titok*” alatt Krisztus és egyháza egyesülését érti, s erre többször is utal levelében. Vajon ezt szó szerint kell értenünk? Jézus és követői csakugyan egy lényé olvadnak össze? Az alábbi igevers ezt mondja:

„Aki az Úrral egyesül, egy lélek Ővele.” (1Kor 6:17)

Néhány értelmezés, amit erről az ígéről hallottam, elgondolkodtatott, vajon ezek a

Hajnalcsillag

magyarázók elhiszik-e egyáltalán ezt a kijelentést. Egyesek szerint ezt nem szabad szó szerint vennünk, csak szimbolikusan lehet igaz. Szerintük lehetetlen, hogy egyidejűleg két személy lakjon egy testben. Inkább arról van szó, hogy gondolkodásunk megváltozik, miközben olvassuk a Bibliát és úgy kezdünk gondolkodni, *mint* Krisztus – és csakis ilyen értelemben mondhatjuk, hogy Ő bennünk él, de semmiképpen sem szó szerint.

A Biblia azonban mindvégig nagyon következetesen ragaszkodik ahhoz az igazsághoz, hogy maga Jézus él a hívőkben. Ő mondja: „[Én és az én Atyám] *ahhoz megyünk és annál lakozunk.*” (Jn 14:23) János apostol így magyarázza: „*Közösségünk van az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.*” (1Jn 1:3) Pál írja: „*Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, a mint az Isten mondotta: Lakozom bennök és közöttük járok*” (2Kor 6:16). Túl sok szerző túl sok helyen említi ezt az igazságot ahhoz, hogy azt gondolhatnánk, csak szimbolikusan kellene értenünk.

1Kor 6:17 teljesen egyértelmű: „*Aki az Úrral egyesül, egy lélek övele.*” Csodálatos ezt olvasni, de még csodálatosabb el is hinni! Ugyanis pontosan ezt jelenti Krisztussal házasságban élni.

Önmagamat szeretni

„Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségeket, mint az ő tulajdon testöket. A ki szereti az ő feleségét, önmagát szereti.

Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképen az Úr is az egyházat.” (Ef 5:28-29)

Ez könnyen érthető igazság. Amikor Ádám először megpillantotta Évát, telve csodálattal így kiáltott: „Ez már csontomból való csont, és testemből való test. Ez a csodálatos lény az oldalamból vétetett; belőlem való!” Ezért vonja le a következtetést Pál, hogy aki a feleségét szereti, az tulajdonképpen önmagát szereti! Nem lehet ennél jobban kifejezni, hogy egy férfi és egy nő valóságosan eggyé lesz és tökéletesen egyesül.

Egy férfinak azért kell a feleségét szeretnie, mert ezáltal tulajdonképpen önmagát szereti. Mennyivel inkább igaz ez Krisztus és menyasszonya, az egyház esetében, noha az emberi tapasztalat korántsem képes tökéletesen visszatükrözni ezt a viszonyt. Mert a férfi és nő közötti egyesülés csak fizikai szinten megy végbe és meghatározott időre korlátozódik. A Biblia azonban ezt a Krisztus és egyháza közötti **állandó** kapcsolatra vonatkoztatja, és azt mondja, **Ő egy** lett velünk. Ezért amikor Krisztus szeret minket, valójában önmagát szereti. Isten ígéje tehát a lehető legvilágosabban kifejti számunkra, hogy Krisztussal oly mértékben egyesültünk, hogy egy lényé olvadtunk Vele.

A mai keresztény hit egyik legnagyobb problémája, hogy legtöbben nem veszik komolyan, szó szerint a Biblia tanításait. Ha azt látjuk, hogy **tapasztalatunk** nem egyezik egy igével, akkor rögtön jelképes értelmet tulajdonítunk neki. Ezáltal a Bibliát saját korlátolt nézeteinkhez igazítjuk, ahelyett, hogy engednénk, hogy az ige változtassa meg a mi gondolkodásunkat, s végső soron az életünket. De soha ne feledjük, a Szentírás hitelessége független a mi tapasztalatainktól!

Noha igaz, hogy minden keresztény Krisztussal egyesült, ugyancsak igaz, hogy az egyház, mint egész, még nincs készen a menyegzőre. Krisztus egyénenként fejleszti a kapcsolatot mindnyájunkkal, de egy napon magasabb szinten az egész közösséggel egybekel majd. Ha az egész egyház elkészül és ragyogó, fehér gyolcsba, a szentek igazságos cselekedeteibe öltözik, akkor jön el a menyegző napja, és elveszi menyasszonyát, az egyházat.

Egyesülés a paráznával

Figyelemre méltó, hogy előbb-utóbb minden ember részesévé válik valamilyen egyesülésnek. De ha nem mindenki Krisztussal egyesül majd, akkor vajon kivel egyesülnek? Jelenések könyve megadja a választ:

„És jöve egy a hét angyal közül, a kinél a hét pohár vala, és szóla velem, mondván nékem: Jövel, és megmutatom néked a

Hajnalcsillag

nagy paráznának kárhoztatását, a ki a sok vízen ül; akivel paráználkodtak a föld királyai, és az paráznaságának borával megrészegedek a föld lakosai.” (Jel 17:1-2)

Mindenki megél egyfajta egyesülést: vagy a Báránnyal való menyegzőt, vagy a nagy paráznával a paráznaságot. Van azonban egy különbség: Ha egy ember az Úrral egyesül, egy **lélek** Övele. De mi történik, ha valaki a paráznával egyesül?

„Avagy nem tudjátok-é, hogy a ki a paráznával egyesül, egy test vele? Mert ketten lesznek, úgymond, egy testté.” (1Kor 6:16)

Ez a mondat éles ellentétben áll az utána következő, fent már idézett páli megállapítással: Aki az Úrral egyesül, egy lélek Övele. Aki Krisztussal egyesül, az **lelkileg** egyesül, akik pedig paráznával egyesülnek, csak **testileg** lesznek vele egyek.

Amikor egy férj a feleségével egyesül, látszólag ugyanaz történik, mint amikor egy férfi egy paráznával lefekszik. Azonban mégis akkora különbség van köztük, mint a nappal és éjszaka között. Az első esetben a tapasztalat a szívet, a lelket egyaránt érinti és tele van gyöngédséggel, bizalommal, biztonsággal és szerelemmel.

A másik esetben ezzel szemben egy üzleti kapcsolatról van szó, amely csak a testi vágyak kielégítésére szolgál. Pusztán egy fizikai folyamat, amelynek semmi köze a szívhez. Ezért ha egy férj igazán szereti a feleségét, soha nem bánik vele úgy, mint egy prostituálttal. A férfi prostituálthoz való viszonya alapján véve nem igényel szerelmet, kizárólag az önző, állati ösztönök kielégítéséről és egy üzleti tranzakcióról szól.

Alkalmazkodás vagy átalakulás?

Vizsgáljuk meg tehát ezt a két kapcsolatfajtát, mert a Biblia szerint minden Földön élő ember részese lesz végül valamelyiknek. Az egyik a Krisztussal való kapcsolat, amely a Lélekkel való egyesülésről szól és a szereteten

alapul; a másik oldal pedig a paráznával való egyesülés, amely a fizikai, testi egyesülésről, és végső soron egy kétoldalú üzletről szól, amelyben mindkét fél haszonra törekszik.

A Róm 12:2 világosan bemutatja a két egyesülés közötti különbséget:

„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róm 12:2)

Kétféle magatartást láthatunk: az egyik a világhoz való alkalmazkodás, a másik a megújulás. Mi az alapvető különbség közöttük? Az előbbi felszínes változást jelöl, amelynek során külsőleg egy bizonyos elváráshoz, mértékhez igazodik az illető: a megfelelő öltözék és a megfelelő viselkedés segítségével elérni a kívánt, az elvárásoknak megfelelő látszatot – belső, lényegi változás nélkül.

Az átalakulás ezzel szemben a lélek, a gondolkodásmód megújulását jelenti. Az ember szívében megy végbe és egész lényére kihat. Nem csupán bizonyos tettek külsődleges megváltoztatása, hanem belülről jövő, gyökeres, mindent átfogó változásról van szó. Egyetlen lény létezik az egész világegyetemben, aki minket belülről valóságosan képes átalakítani. Minden más, legyen az eszköz, találmány, szerszám, hivatal, erő, intézmény vagy személy, csakis külsődleges alkalmazkodást tud elérni. Senki és semmi nem képes Isten Lelkén kívül az emberi szívet átformálni.

Ha tehát nem léptünk házasságra Krisztussal, soha nem élhetünk át tényleges változást, hanem csak felszínes alkalmazkodást.

Különböző elvek

Ez a különbség az Ó és Új Szövetség között. Az Új Szövetségben Isten ezt mondja:

Hajnalcsillag

„Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izrael házával, ama napok múltán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjökbe, és az szívökbe írom azokat, és leszek ő nekik Istenök és ők lesznek nekem népem.” (Zsid 8:10)

Az Ó Szövetségben a törvény kőtáblákra íratott. Pál a következőképpen hivatkozik rá: *„a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata”* (2Kor 3:7). A kőbe vésett törvény engedelmisséget követelhet tőlem, de képtelen belülről megváltoztatni. Megkísérelhetem az elvárások megtartását, akár testi erőfeszítéseket is tehetek annak érdekében, hogy kezemet visszatartsam a lopástól, kényszeríthetem ajkamat, hogy ne hazudjak, a szívem azonban változatlan marad, mert a kő nem alakítja át az emberi szívet. Ezért az Ó Szövetség elve a magatartásbeli alkalmazkodás. Az Új Szövetség elve ezzel szemben a belső átalakulás, ami a Krisztussal való egyesülésből fakad.

A parázna elve az alkalmazkodás, a külsődleges, felszínes változás. Sajnálatos módon a legtöbb mai vallás és az ún. keresztény csoportosulások is a parázna elvein alapulnak. Valamennyien megpróbálják az embereket szabályok, előírások, egyházi és gyülekezeti tekintély alapján megváltoztatni. De ez nem csupán az egyházakra, hanem valamennyi szervezetre igaz, amely e világ elveire épül. Ezek valójában Sátán királyságának alapjai, amelyek az embereket külső törvények, tekintély vagy erőszak alkalmazása árán ellenőrzésük alá vonják.

Természetesen igaz, hogy Isten egy bizonyos időpontban törvényt adott, s ezt a rendszert használta fel, hogy megőrizze a rendet és az életet – még azok körében is, akiket arra választott ki, hogy Őt bemutassák a világnak. A Galatákhöz írt levélben ezt olvassuk:

„Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg eljő a Mag, a kinek tétetett az ígéret.” (Gal 3:19)

A törvény rendszere tehát csupán átmeneti időre adatott, amíg el nem jön a Mag (Krisztus). De nem ez az igazi keresztény módszer, mert a valóságos kereszténység esetében nem csupán külsődleges, hanem valóságos,

mélységig ható átalakulásról van szó. Ez az Új szövetség elve, a benned élő Krisztus elve, ti. Krisztus eggyé válása menyasszonyával. Minél mélyebben értjük ezt az igazságot, annál jobban látjuk, mennyire veszélyes az Úrral olyan viszonyt folytatni, ami a törvényen alapul. El kell szakadnunk a külső törvénytől, amely magatartásunkat csak a felszínen módosítja, és el kell jutnunk magához Krisztushoz, az élő törvényhez, aki a Vele való egyesülés révén belülről átformál bennünket.

Mindig vannak olyan keresztények, akik lehetetlennek látnak egy effajta átalakulást. Azt mondják, nevelés nélkül lehetetlen az ember számára, hogy viselkedése gyökeresen megváltozzon. Szerintük Istennek nem terve, hogy az embert csoda révén alakítsa át úgy, hogy többé ne akarjon rosszat tenni, amit egyébként mindig szívesen tette. Sokkal inkább azt hiszik, hogy az embert állandóan és folyamatosan tanítani kell a törvényre, emlékeztetni rendelkezéseire, különben nem lenne indítéka a megváltozásra. Attól tartanak, ha a keresztények szeme előtt nem lebeg folyton a törvény, akkor kísértésbe esnek, hogy kijátsszák a kegyelmet.

Ez azonban butaság, hiszen aki szándékosan visszaél a kegyelemmel, az nem is igazi keresztény. Isten barátai, Isten gyermekei nem függenek utasításoktól, hogy igaz életet élhessenek, mert Isten élete bennük egészen természetes módon megtermi a Lélek gyümölcseit.

Valahányszor külső eszközökre és módszerekre van szükségünk ahhoz, hogy az emberből a megfelelő viselkedést előhívjuk, tudhatjuk, hogy Babilon elvei szerint cselekszünk.

Természetes vallás

A Rómaiakhoz írt levélben találunk egy érdekes szakaszt, amely e természetes vallás jellemzőit feltárja:

„Mert mikor a pogányok, a kiknek törvényök nincsen, természettől a törvény dolgait cselekszik, akkor ők, törvényök nem lévén, önmagoknak törvényök:

Hajnalcsillag

Mint akik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az szívökbe, egyetemben bizonyosságot tévén arról az ő lelkiismeretök és gondolataik, a melyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik.” (Róm 2:14-15)

Pál azt mondja, hogy ezek a pogányok nem ismerik a törvényt, mégis **természetükből fakadóan** teszik, amit a törvény megkövetel! Gondoljunk csak bele! Nem hallották, nem tanulták, mert nincs törvényük – mégis teszik, amit a törvény elvár tőlük! Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy a törvény a szívükbe van írva. De hogyan kerülhetett a szívükbe, ha egyszer nincs nekik, és még nem is hallottak róla?

Magától értetődő, hogy ezek a pogányok az Új Szövetség szerint éltek; Isten Lelke bennük lakozása révén vált lehetővé, hogy természetükből eredően azt tegyék, ami a törvényben írva van, noha soha nem hallottak róla. Ezt nevezem természetes vallásnak, ami természetes módon Krisztus magatartását hívja elő az emberből, anélkül, hogy valaha valaki is mondta volna neki, hogyan viselkedjék. Egyszerűen csak „működik”, mert az ember Krisztus Lelkének befolyása alatt áll. Ők bizonyítják, „hogy a törvény követelményrendszere a szívükbe van írva”. Krisztus pontosan ezt akarja megtenni népéért:

„Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izrael házával, ama napok multán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjökbe, és az ő szívökbe írom azokat, és leszek nekik Istenök és ők lesznek nekem népem.” (Zsid 8:10)

Az újjászületés valóságos tapasztalat! Az újszülöttnak nem kell először megtanítani, milyen egy ember, hiszen embernek született.

Ugyanez igaz az újjászületett keresztények esetében. Nem kell megtanítani rá, milyen egy keresztény; abból fakadóan, hogy Istentől született, keresztény magatartást tanúsít. János ezt világosan leírja:

„Senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istentől született.” (1Jn 3:9)

Figyeljük meg, miért nem vétkeznek: Mert az Ő Magva, Krisztus élete benne marad. Az Ó Szövetség ezt mondja: „Olvasd, tanuld, alkalmazkodj!” Az Új Szövetség ezzel szemben Krisztus életének valóságos és szó szerinti közvetítése révén éri el a változást. Ezért a természetes vallás szöges ellentétben áll a törvényen alapuló vallással. Krisztus menyegzőjén az Új Szövetség elvéről van szó: Ugyanaz a lélek lakik a Vőlegényben és a menyasszonyban, s általa tökéletesen egyek.

Testvéreim, őszintén fel kell tennünk magunknak a kérdést, melyik elv uralkodik az életünkben. Vajon a paráznával való egyesülés elve – alkalmazkodás, a szív átalakulása nélkül? Vagy pedig az Új Szövetség ténylegesen megértett és elfogadott elve, amely teljességgel újjá teremt?

A nagy akadály

Ez elvezet a következő kérdéshez: Mi akadályozza meg, hogy az Új Szövetség szerint éljünk? Néha eljutunk odáig, hogy be kell vallanunk: „Megértettem ezt a csodálatos igazságot, amely örömmel tölt el, sírni és nevetni tudnék! Ennek ellenére mégsem történik meg, hogy Krisztus élete magától értetődő módon megjelenik az életemben. Még mindig azon kapom magam, hogy fáradságos munkával igyekszem előrébb jutni, ámde kevés sikerrel. Miért van ez így?” A válasz a következő:

„Avagy nem tudjátok-e atyámfiai, mert törvényismerőkhöz szólok, hogy a törvény uralkodik az emberen, a míg él?”

Mert a férjes asszony, míg él a férj, ehhez van kötve törvény szerint, de ha meghal a férj, felszabadul az asszony a férj törvénye alól. Azért tehát az ő férjének életében paráznának mondatik, ha más férfihoz megy; ha azonban meghal a férje, szabaddá lesz a törvénytől, úgy hogy nem lesz parázna, ha más férfihoz megy.

Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi, azéi, a ki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.

Hajnalcsillag

Mert mikor a testben voltunk, a bűnök indulatai a törvény által dolgoztak a mi tagjainkban, hogy gyümölcsözzenek a halálnak; Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutána meghaltunk arra nézve, a mely által lekötve tartattunk; hogy szolgáljunk a léleknek újságában és nem a betű óságában.”
(Róm 7:1-6)

Gondoljuk végig alaposan ezt a képet! Ez a részlet egy férjes asszonyról szól, aki azonban egy másik férfit szeret, és szeretne hozzámenni. Mivel azonban még él a férje, nem mehet hozzá a másik férfihoz, hiszen a törvény tiltja ezt a lépést. Ha azonban az első férje meghal, ismét férjhez mehet.

Nos, a páli részletben a második férj Jézus Krisztus – ez a 4. versből világosan kiderül. Az asszony minket ábrázol, mint egyéneket. Vagyis vágyakozunk a Krisztussal való házasságra, mert így – tökéletes egyesülés révén – **egy** Lélek lehetünk Ővele. A bűn problémája véglegesen megoldódna, vége az alkalmazkodásnak, csalásnak, kudarcnak és bűnnek. A mennyei világban élnénk Krisztussal!

Ne feledjük, valaminek még meg kell történnie! Mielőtt férjhez mehetnénk Krisztushoz, az első férjnek meg kell halnia. De ki az első férj? A **testi természetünk**, az „óember”, vagy a „bűn teste”. Pál ebben a példázatban két részre osztja az embert. Az asszony a lelkiismeretet, ill. az akaratot jelképezi, amely a jó után sóvárog, és szeretne Krisztusé lenni. Ezzel szemben az első férj a testi természetet, ill. a „bűn testét” képviseli, Ő uralja és ellenőrzi az akaratomat és a lelkiismeretemet, sőt, rám kényszeríti akaratát. Én tehát az első férjjel, azaz a testi természetemmel állok házasságban.

A 7. fejezet további szakaszában Pál leírja azt a küzdelmet, ami az ember lelkében dúl; ugyanis ez a két rész, amelyeket az asszony és első férje ábrázol, harcolnak egymással.

„Mert a mit cselekeszem, nem ismerem: mert nem azt mívelem, a mit akarok, hanem a mit gyűlölök, azt cselekeszem. Ha pedig

azt cselekszem, a mit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó.

Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.

Mert nem a jót cselekeszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekeszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekeszem, a mit nem akarok, nem én mívelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn.” (Róm 7:15-20)

Részben halott

Ez a nagy problémája minden embernek, aki még nem egyesült Krisztussal. Mindaddig nem is egyesülhetnek Vele, amíg testi természetük él, s ezért életük folytonos harc lelkiismeretük és testi természetük között. A testi természet az a rész, amely az éneket uralkodni engedi az életben. Amíg ez a részem él, addig Krisztus nem élhet bennem. Ezt tanítja a Biblia.

Sokan közülünk nem akarnak teljesen meghalni, csak 80 vagy 90 %-ban. De az az igazság, hogy amíg az ember nem hal meg teljesen, addig élőknek számít. Ha az ember 80 %-ig halott, még mindig él, és ez ránk nézve is igaz, ha nem akarjuk teljesen átadni magunkat Krisztusnak. Tovább élünk és továbbra is uraljuk a sorsunkat, de egy álarc mögé rejtőzve halottnak tettetjük magunkat. Így azonban átvesszük a parázna elvét és csak kívülről változunk meg: alkalmazkodunk!

Megpróbáljuk megváltoztatni a viselkedésünket és igyekszünk a parancsokat megtartani. Mindeközben csodálkozunk, miért vagyunk képtelenek szeretni ellenségeinket, senki nem olyan fontos mint mi magunk, és miért nem nyilvánul meg bennünk az Úr dicsősége és ereje. Azért van így, mert áztatjuk magunkat, hogy énünk halott, noha valójában csak egy töredéket adtunk át Istennek.

Hajnalcsillag

Pál azt mondja, hogy Krisztus addig nem lehet a miénk, amíg az első férj meg nem hal. Ez az igazság! Egy énekszerző ezt írja:

„Édes béke, erősebb hit után vágyakoztál,
És komolyan, buzgón imádkoztál;
De nyugalmat és teljes áldást addig nem lelhetsz,
Míg mindent az oltárra nem vetsz.

Mindened odaáldoztad az oltárra?
Szívedben teljes a Lélek uralma?
Csak akkor nyerhetsz áldást, békét és édes nyugalmat,
Ha testedet és lelkedet átadtad.”

Ebben a mindenben benne van összes véleményünk, a tanok, amelyeket dédelgetünk, és minden alapelv, amelyek fontosak az életben – melyek közül sok az énközpontú életen alapul. Miért ragaszkodunk olyasmihhez, ami megakadályozza, hogy Krisztus élhessen bennünk? Túlságosan hosszú ideig éltünk így! Túlságosan hosszú ideig szenvedtünk ahhoz, hogy továbbéljünk így! Mikor tanuljuk meg végre, hogy saját útjaink csakis katasztrófához vezetnek?! Mindent fel kell adnunk és csakis az Úrban szabad bízunk! Ezt kellene mondanunk: „Uram, hiszem, hogy Te mindent jobban tudsz. Most még nem tudom, hogyan, de tudom, boldog leszek Veled. Eldöntöttem: meghalok, hogy Te élhess!”

Ha van egy olyan Isten, akinek annyira sokat jelentek, hogy saját Fiát odaadta értem és utánam nyúlt, aki egyetlen másodpercre sem hagyott magamra, hogyan lehetnék olyan buta, hogy továbbra is védekezem ellene? Mi olyan értékes vagy fontos a saját utamon, amit ne adhatnék fel? A Biblia világosan megmondja, mi a probléma. Az első férj még mindig él. Nem adjuk fel énünket, nem halunk meg.

Életünk szokásai meghatározó módon befolyásolták gondolkodásunkat és cselekedeteinket. Teljesen hatalmában tart bennünket az a gondolat, hogy nekünk magunknak kell meghoznunk döntéseinket, s életünk irányítását

saját kezünkben kell tartanunk. Amikor viszont meghalljuk Krisztus felhívását, hogy adjuk át magunkat, nem vagyunk elég határozottak, hogy radikálisan, véglegesen felbontsuk a kötést, amely első férjünkhöz, énünkhöz köt minket. Nem értettük meg, mit jelent mindent feladni.

A legnagyobb világosság

Ha Krisztus megjelenik a láthatáron, egyetlen más fény sem versenget vele. Ha megpillantjuk Őt, a világ világosságát, akkor úgy járunk, mint Pál a damaszkuszi úton: becsületünk, tisztességünk porba hull, ahová való. Meglátjuk magunkat és útjainkat a maguk valóságában: balgák és jelentéktelenek. Ha megpillantjuk az Ő dicsőségét, valamennyi gondolatunk, tervünk és álmunk szemétté válik. S ezután meghalljuk kérdését: „Miért rugódozol ilyen elkeseredetten az ösztöke ellen? Miért védekezel hangom ellen, ha lelkiismereted által szólok hozzád? Nem tudod, hogy szeretetem irántad örökkévaló? Nem érted, hogy szeretnék boldoggá tenni?”

Pálhoz hasonlóan mi is megkérdezzük: „Uram, ki vagy te? Azt hittem, egész idő alatt téged szolgállok. Ki vagy valójában?” S aztán meghalljuk a választ is: „Én vagyok Jézus, aki szeret téged és boldoggá akarlak tenni.” Végre találkoztunk vele, láttuk Őt, és felismertük, mi indította Pált a kérdésre: „*Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem?*” Isten segítsen meg minket, hogy mi is Pálhoz hasonlóan fejezzük be: „Ezért, Agrippa király, nem voltam engedetlen a mennyei látomásnak.”

Élete hátralévő részében Pál Krisztussal volt eltelve, és beszűkült (tanúságtétele a Fil 3:7-10-ben olvasható). Az emberek azt mondták róla, hogy bolond. Mások szemében örültségnek tűnik, ha valaki ilyen céltudatosan, megingathatatlanul és teljes szívével egyetlen dologra koncentrál. Mondhatják neki: „Ember, nézz már szét egy kicsit, ne légy annyira fanatikus!” De az apostolt semmi nem tántoríthatta el. Nem annyira a mű vagy a misszió mozgatta, sokkal inkább Krisztus. A damaszkuszi úton nyert látomás soha többé nem halványult el. Minden egyes kínálkozó alkalmat megragadott, hogy beszélhessen arról, ami

Hajnalcsillag

gyökeresen megváltoztatta az életét. Mélyen a lényébe égett, és hátralevő élete minden percét meghatározta.

Velünk is ennek kell megtörténnie. Sajnálatos módon azonban csak nagyon kevesen elég bátrak ahhoz, hogy valóban mindent átadjanak Krisztusnak. Nézzük meg a következő példát:

Bizalom

Egy férfi nagyon szerelmes egy vonzó nőbe. A mindent jelenti számára, és bár már számtalanszor megkérte a kezét, sajnos az mindig csak ennyit válaszol: „Nem, még egy kis időre van szükségem, még nem ismerlek elég jól.” Mi a probléma? Nyilvánvalóan nem biztos benne, hogy tökéletesen megbízhat benne. Sok esetben erről van szó. Lehet, hogy a férfi jóképű, jól szituált, és képes őt megoltalmazni, de ha a nő nem tud benne tökéletesen megbízni, mindig tartózkodó és óvatos marad vele szemben.

Ha azonban ez a férfi valóban bizalomra méltó ember, mi fogja a nő szívében lévő akadályokat legyőzni? Egyszerűen az, ha jobban megismeri. Az egyetlen ok, ami miatt nem bízunk egy megbízható emberben, ha nem ismerjük eléggé. Mivel nem ismerem, nem tudom, mennyire méltó a bizalomra.

Sokan még mindig azt gondolják, nem lesznek boldogok, ha mindent átadnak Jézusnak. A teljes átadásról úgy gondolkodnak, mintha az valami keserű pirula lenne, amit aztán folyamatosan szedni kell. Olyan dolog, amely sok fájdalommal és lemondással jár, de mégis el kell viselni, mert végül előnyökkel kecsegtet.

Ha azonban más út kínálkozik e szörnyű gyógyszer helyett, vagy legalább egy időre abba lehet hagyni a szedését, akkor lehetőleg minél nagyobb ívben el kell kerülni. Sok ember így gondolkodik, aki kételkedik abban, hogy valóban boldog lesz, ha átadja életét Krisztusnak. Pedig csak annyi a probléma, hogy nem ismerik Őt, és jobban meg kellene ismerniük.

Soha nem késő változtatni

Vágjunk bele egészen gyakorlatias módon a dologba, mintha üzletet kötnénk vagy valamit megtanulnánk. Készítsünk egy programot Krisztus jobb megismerésére.

Mindannyian képesek vagyunk a felszínen megváltozni. 60-70 éves emberek képesek mindennapi életük folyását megváltoztatni. Néhányan újra beiratkoznak valahová, hogy továbbképezzék magukat. Magas koruk ellenére módosítanak szokásaikon és életvitelükön, mert eltervezték, hogy valamit el akarnak érni. Ha tényleg fontos nekünk, hogy megismerjük Krisztust, akkor megtaláljuk a hozzá vezető utat és módot. Egy rendkívüli keresztény író ezt így fogalmazta meg: „Nincs szükség sem művészetre, sem tudományra, hogy megtaláljuk Istent, csupán szívre, amely teljesen Istenre irányul.”

Ha tehát valaki megkérdezi: „Hogyan találhatom meg Istent?” nem adhatok neki receptet, csak ennyit mondhatok: „Ha tényleg akarod Őt, akkor megtalálod a hozzá vezető utat is.”

Isten segítsen nekünk felismerni, mit tett Ő és mit akar tenni értünk; és hogy meglássuk azt is, a teljes átadástól való félelmünk mennyire akadályozta Őt abban, hogy életünkre hatást gyakoroljon.

Határozzuk el, hogy megváltoztatjuk szokásainkat annak érdekében, hogy kiszabaduljunk a hétköznapi taposómalmából, és minden erőnket arra összpontosítsuk, hogy még jobban megismerjük és befogadjuk Őt. Ha megismertük Őt, akkor semmilyen akadálya nem lesz, hogy örömmel és felszabadultan, teljesen átadjuk magunkat Neki. Ez a biztosítéka annak, hogy ott leszünk majd, amikor menyasszonyát magához veszi.

Keresztény vallástétel

A nem-szégyellők társaságához tartozom. Szent lélek erejével bírok. A kocka el van vetve. Átléptem a határvonalat. A döntés megszületett. Az Ő tanítványa vagyok. Nem fogok visszatekinteni, elmaradni, lelassítani, meghátrálni vagy elnémulni.

A múltam meg van váltva, a jelenemnek értelme van, a jövőm biztosítva. Végeztem a hullámvölgyekkel, a látásban járással, az alacsonyra célzással, az ápolgatott térdekkel, a színtelen álmokkal, a megszelídített látásokkal, a világias beszéddel, a könnyű élettel és a törpe célokkal.

Nincs szükségem többé az elsőbbségre, a jómódra, a pozícióra, az előléptetésre, a tapsviharra vagy a népszerűségekre. Nem szükséges, hogy nekem legyen igazam, én legyek az első, a legjobb, az elismert, a dicsőített, a megbecsült vagy a megjutalmazott. Immár hit által élek, az Ő jelenlétére támaszkodom, békességes tűréssel járok, imában emelkedem fel, és erővel munkálkodom.

Előre tekintek, gyorsan lépkedek, célom a menny, s bár utam keskeny és rögös, és kevés a társam, de biztos a Vezetőm, világos a küldetésem. Nem lehet megvesztegetni, alkuba kényszeríteni, eltéríteni, elcsábítani, visszafordítani, megtéveszteni vagy hátráltatni.

Nem riadok vissza az áldozathozataltól, nem rettenek meg az ellenállástól, nem tárgyalok az ellenség asztalánál, nem merengek a népszerűség víztükrében, és nem kerengek a középserűség labirintusában.

Nem adom fel, nem hallgatok el, nem maradok el, amíg síkra nem szálltam, kincseket nem gyűjtöttem, nem fohászkoztam és nem prédikáltam ki lelkem Krisztus ügyéért. Jézus tanítványa vagyok. Mennem kell, előre, míg vissza nem jön, adnom, míg össze nem esek, és hirdetnem mindazt, amit tudok, míg Ő meg nem állít.

És amikor eljön, hogy elvigye, ami az Övé, könnyen megismer majd: mert zászlóm tisztán lobog.

Házasság – egy isteni hivatás

Naomi Morris

Istennek terve és célja van mindnyájunk életével, és ez a terv eredetileg a házasságot is tartalmazta. Ha arra törekszünk, hogy Isten tetszésére, az Ő akarata szerint éljünk, akkor töltjük be létünk értelmét (Jel 4:11). Sok boldogtalanságot elkerülhetnénk, ha belátnánk, ellenségünk nem a másik emberben keresendő, hanem Sátánban, aki el akarja rabolni tőlünk azt az örömet, ami a győzelem kulcsát jelenti számunkra: az Istennel mint Tervezőnkkel való kapcsolatunkat.

Még mielőtt a bűn bejött volna a világba, Isten volt az, aki először kimondta, hogy valami „nem jó”. A teremtés hat napja alatt minden, amire rátekintett, jónak tűnt számára, egy dolgot kivéve: az ember egyedül volt. Erre mondta Isten, hogy ez „nem jó” (1Móz 2:18-20). Az embernek szüksége volt valakire, aki osztozhatott vele megbízatásában, aki megértéssel és szeretettel válaszolhatott megnyilvánulásaira, és teljes szívből együtt tudott vele működni Isten terveinek kivitelezésében.

*„Az ember nem magányra lett teremtve. Társas lények vagyunk. Társ nélkül az Éden szemet gyönyörködtető ligetei, és örömteljes munkálatai sem tudtak volna tökéletes boldogságot adni az embernek. Még az angyalokkal való közösség sem tudta volna betölteni Ádám szükségletét. Együttérzésre és társra volt szüksége, és nem volt senki, aki ugyanazzal a természettel bírt volna, mint ő – aki képes lett volna az ő szintjén szeretni és szeretve lenni.” (E.G. White, *Küzdelem és bátorság*, 14.o.)*

A megoldás Éva volt: az első nő és egyben az első feleség. Ő volt az a segítőtárs, akit Isten Ádámnak teremtett. Ő volt Isten megoldása az ember segítő- és társszükségletére. Együtt alkottak tökéletes egészet.

Hajnalcsillag

Ez Éva leányainak isteni hivatása. Ugyanakkor szomorú de igaz, hogy világunk hagyományai mára már annyira eltorzították ezt a gondolatot, hogy sok testvérnő lealacsonyítónak tartja a „*segítőtárs*” megjelölést. A társadalom olyasvalakit ért segítő, vagy segédmunkás alatt, akinek – mivel nem ért el nagy anyagi vagy tudományos sikereket –, éhbérért kell mindenféle megalázó és nehéz munkát végeznie a pusztá létfenntartás érdekében. Dicsőség az Úrnak, hogy ő nem erre gondolt, amikor „*SEGÍTŐTÁRSAT*” adott az embernek!

Egy tökéletesen segítőkész társ szerepe semmivel sem alacsonyabb rendű, mint azé, akit Isten „*fejnek*” nevez. A vezető hatalmi pozíciója nem azt jelenti, hogy ő jobb, pusztán csak azt jelenti, hogy a segítőtársa azért van ott, hogy segítse a másikat még jobban végezni a munkáját! Az alárendelődés semmit nem csorbít a méltóságon, ha ez egy magasabb célt szolgál.

„Megnyerte a jót, a ki talált feleséget, és vett jóakaratot az Úrtól!” (Péld 18:22)

Ha feleség vagy, tudd meg: arra lettél teremtve, hogy egy szükséglet betöltsél. Ebben a mivoltodban pedig igen nagy nyereség lehetsz, mint férjed szükségleteihez illő segítőtárs.

Isten arra teremtett, hogy férjedhez illő segítőtárs legyél, hogy támogasd őt, termékenyebbé és hatékonyabbá tedd őt mindabban, amit tenni szeretne. Isten terve számomra, mint feleség számára az, hogy alkalmas és hozzáillő segítőtársa legyek férjemnek. A döntés a kezemben van, hogy milyenné szeretném tenni házasságomat: vagy az Isten rendje szerinti szent intézményként kezelem, vagy a mai világ felborult szerepeihez igazítom.

„...Mert nem is a férfiú teremtett az asszonyért, hanem az asszony a férfiúért.” (1Kor 11:8-9)

Tudom, hogy ez örültségnek és badarságnak tűnik, és teljesen ellentétes korunk általános gondolkodásmódjával, mégis arra a következtetésre jutottam, hogy sok dolgot csak azért gondolunk igaznak, mert Sátán elferdítette (vagy legalábbis megpróbálta elferdíteni) Isten eredeti tervét,

hogy mennyei lázadása nyomán káoszt és anarchiát hozzon a mi világunkba is. De ne feledjük el: **a házasság Isten terve**. Valami azonban elromlott.

Nézz szét magad körül, kedves Testvérem! Nézd meg a saját házasságod, az anyukád házasságát, a legjobb barátod házasságát: Mi a probléma? Vajon a Tervező hibája, hogy valami nem jól működik, vagy inkább az, hogy mi nem követtük a használati útmutatót?

„Az első házasságot Isten szerezte. Ez az intézmény tehát személyesen a világegyetem Teremtőjétől ered. *'Tisztességes minden tekintetben a házasság'* (Zsid 13:4). Ez volt Isten egyik legelső ajándéka az ember számára, és ez egyike annak a két intézménynek, amelyet Ádám bukása után is magával vitt az Éden kapuin túl. Amikor valaki felismeri és betartja azokat az isteni alapelveket, amelyek ezt a kapcsolatot meghatározzák, a házasság áldást jelent: biztosítja fajunk erkölcsi tisztaságát és boldogságát, gondoskodik az ember társas szükségleteiről, és megerősíti a testi, értelmi és erkölcsi természetet.” (E.G. White, *Hit, ami által élek*, 251.o.)

Meglep, ha azt mondom, hogy Isten téged mint drága ajándékot adott a férjednek? Isten erre teremtett téged, ez létezésed célja. Ez is meglep? Hadd kérdezzek tőled valamit: Isten akarata szerint tennél, ha szeretnéd és tisztelnéd a férjedet, és az ő szükségleteihez illő segítőtársa lennél? Ha a válaszod igen, akkor megértetted, hogy Isten akaratának betöltésére lettél megteremtve, és ezért létezel (Jel 4:11). Akkor vagy összhangban az Alkotó tervével, ha betöltöd ezt a szerepedet.

„...a ki pedig férjhez ment, a világiakra visel gondot, *mimódon kedveskedhessék a férjének.*” (1Kor 7:34)

Függetlenül attól, hogy ki vagy, illetve milyen képességeid vannak, Istennek az a terve számodra, hogy a férjedhez illő segítőtárs legyél.

Lehet, hogy megkérdőjelezed, Isten akarja-e vajon, hogy egy olyan férfi segítőtársa légy, akinek a viselkedése korántsem kívánatos, de ki mondta, hogy neki ezt valaha is ki kell érdemelnie? Csakis akkor tudod

Hajnalcsillag

nőiességedet kiteljesíteni, ha teremtett természeted ő szerint működsz. Fel sem merül az a kérdés, hogy jobban tudnád-e a dolgokat csinálni, mint a férjed; a kérdés az, hogy te azt teszed-e, amire teremtve lettél, ill. hogy Istennek teszed-e, és nem embereknek.

„Hatalmas munka áll előtted, egy szent és nemes hivatás: bemutatni egy hőséges feleség és édesanya keresztény erényeit; szeretetreméltónak, türelmesnek, kedvesnek lenni, ugyanakkor szilárdan állni minden otthoni teendő végzése közben; megtanulni helyes módszerekkel és egyben türelemmel nevelni a gyermekeidet, hogy ők is megtartsák az Úr útját. Mint Isten alázas gyermeke, tanulj Krisztus iskolájában; ragadj meg minden lehetőséget, hogy folyamatosan fejleszd képességeidet, hogy a legtökéletesebb, legalaposabb munkát végezhesd otthon – mind elvek, mind példamutatás tekintetében.” (E.G. White, *Bizonyágtételek a nemiségről*, 40.o.)

„A család a legszorosabb, leggyöngédebb és legszentebb kötelék a földön. Isten eredeti terve szerint ez az emberiség javát szolgálja, és ma is áldás lehet, ha a két fél úgy lép be a házasság szövetségébe, hogy előtte Isten félelmében, tudatosan mérlegelték felelősségüket.” (E.G. White, *Hit, ami által élek*, 251.o.)

Bízom benne, hogy neked is az a vágyad, hogy Isten tetszését keresd életed minden területén. Ő világos útmutatást adott nekünk Igéjében. Fogadjunk meg minden olyan tanácsot, amely Isten Igéjével összhangban arra irányul, hogy énünket keresztire feszítve Neki szerezzünk dicsőséget! Ez nem könnyű dolog, de Isten lelke mindenki számára rendelkezésre áll, aki kész feladni saját akaratát, és Krisztus Jézusban elrejtett életet kíván élni.

Egyetlen utolsó kérdésem van hozzád: Ha Isten teremtene egy olyan nőt, aki tökéletesen alkalmas arra, hogy a férjed segítőtársa legyen, lennél Te ez a nő?

Testvéred a Krisztusban, *Naomi*

Tedd a dolgod!

H.M.S. Richards

Az Úr minden embernek kirendelte munkáját. Az ember dolga, hogy ezt a munkát végezze, az ördög dolga pedig, hogy hátráltassa, ha teheti. Amilyen bizonyos, hogy Isten munkát adott neked, olyan bizonyos, hogy Sátán is próbálkozni fog, hogy akadályozzon. Eltaszíthat tőle, elcsábíthat világi lehetőségekkel, letámadhat rágalmakkal, gyötörhet hamis vádakkal, rávehet öngazolásra, kegyes és előkelő embereket állíthat ellened hamis tanúként. Pilátus, Heródes, Annás és Kajafás együttesen is rád törhet, és lehet, hogy ott lesz melletted egy Júdás, aki elad harminc ezüstpéNZért; te pedig csak csodálkozol, vajon miért történik veled mindez. Hát nem látod, hogy mindez azért van, mert az ördög minden erejét latba veti, hogy elvonjon munkádtól, és megakadályozzon az Isten iránti engedelmességben?!

Tedd a dolgod! Ne tántorodj meg, ha az oroszlánok ordítanak; ne állj meg köveket hajigálni az ördög nyulaira. Csak végezd a munkádat! A csalók hadd hazudjanak, a szektások hadd vitatkozzanak, a vállalatok hadd hozzanak döntéseket, az újságok hadd cikkezzenek, és hadd tegye az ördög a tőle telhető legrosszabbat; te csak arra ügyelj, hogy semmi se akadályozzon annak a munkában a végzésében, amit Isten adott neked. Ő nem azért küldött, hogy pénzt keress. Ő nem azt parancsolta, hogy gazdagodj meg. Ő soha nem utasított, hogy mások előtt igazold jellemed tisztaságát. Ő nem adott neked olyan munkát, hogy szembeszállj Sátán és angyalai véget nem érő hazugságtengerével. Mert ha ezeket teszed, semmi másra nem marad időd. Saját magadért fogsz munkálkodni, nem az Úrért.

Tedd a dolgod! Olyan céltudatosan és eltökélten, mint egy csillag. Hadd forrongjon és fortyogjon a világ! Lehet, hogy támadások érnek, megbántanak, kigúnyolnak, vagy elhanyagolnak téged. Az ellenségeid kihasználhatnak, a barátaid elhagyhatnak, az emberek megvethetnek és kitzsíthatnak. De te csak arra ügyelj, hogy állhatatosan, eltökélten, meg nem lankadó buzgósággal kövesd életed nagy célját, léted értelmét, míg végül elmondhatod: „*Elvégeztem a munkát, amelyet reám bízta, hogy végezzem azt.*”

Filadelfia Iratmisszió

3534 Miskolc

Tokaji Ferenc u. 74.

Tel.: 20/779-47-67

info@filadelfia.hu

További információ:

<http://filadelfia.hu>